

El Diacrític | | Actualitzat el 13/03/2019 a les 20:55

L'estafa de l'Estat del Benestar

«L'Estat del Benestar no deixa de ser la nova Pax Romana al segle XXI» | «A nosaltres ens distreuen amb les diferències entre individus i la cursa per veure qui arriba més lluny (tranquils, ningú arriba tan lluny com ells), i ells van fent i desfent, aquells que governen de debò, els del poder econòmic»

Ningú ho recorda. Ningú recorda saber el moment que aquest concepte es va començar a desenvolupar. Al principi ningú en parlava. Era un capitalisme nascut del crack del 29, el model del somni americà barrejat amb la tipologia de vida dels nòrdics europeus. Països nòrdics que amb un model d'impostos elevat i un caràcter d'ordre va envair Europa en contraposició del comunisme naixent a molts llocs que no seguien, en alguns casos, a l'estalinisme fracassat del socialisme d'un sol país.

Després de la primera guerra mundial això ja es va establir i després de la segona, per evitar els problemes econòmics que van propiciar el nazisme a Alemanya, es va restablir el model econòmic de manera transversal al món occidental.

Però capitalisme i liberalisme econòmic sona molt lleig, molt tècnic. No hi ha res més bonic per a la Pax Romana que dir-ne Estat del Benestar. La Pax Romana va ser la gran època de benestar de l'imperi romà en el transcurs de la qual durant moltíssims anys no hi va haver guerres, només pau, tranquil·litat; bé, de fet, només els benestants vivien en pau.

L'Estat del Benestar no deixa de ser la nova Pax Romana al segle XXI. 50 anys després del final de la II Guerra Mundial es consolida l'Estat del Benestar. Tothom té clara una cosa, tot funciona. L'Estat del Benestar funciona i la gent viu amb el somni de ser més i millor, el consumisme ens absté de replantejaments més enllà de l'avui, no ens deixen plantejar-nos un futur millor que no

sigui compatible amb l'Estat.

Ara tot individu que neix té el camí marcat: néixer, créixer, estudiar (el que volen que s'estudiï, ja hi ha matèries a les universitats que no s'expliquen), treballar molt (produir per guanyar diners per comprar per obtenir béns materials), reproduir-se (deixar que les criatures entrin dins el sistema el més ràpid possible per amotllar-los; és a dir, no haver-los de mantenir), adquirir sense parar, ingressar diners als bancs, pagar-se un pla de pensions, jubilar-se tard i morir sense fer soroll.

De fet, ni les pròpies administracions dominen res, no. Les administracions públiques i dirigides des dels partits polítics no deixen de ser una façana on la gent xoca amb els seus anhels que acaben sent objectiu de dubte i burla per a les classes poderoses.

Però no ens enganyem, els polítics no tenen el poder, tampoc els jutges. Els nous senyors del món són les corporacions econòmiques, l'FMI, l'ONU, Goldman Sachs. Goldman Sachs té més poder de decisió que tota la Unió Europea junta. Però ningú la veu, perquè ja hi ha els polítics per dir que les coses no poden ser; després ja hi ha els guanys econòmics pertinents.

Anem vivint xocant contra les parets de les administracions públiques mentre els pocs que intenten fer alguna cosa més que continuar llevant-se al matí per anar a la feina, esperen que el món pugui millorar. Millorar perquè estem en un abisme sense retorn. El filòsof Zizek diu que el capitalisme i l'Estat del Benestar arribaran un dia al seu col·lapse i les conseqüències seran devastadores. Realment sí, si arriba al col·lapse molta gent, moltíssima morirà o haurà de sobreviure ves a saber com, però els que es mantindran a dalt són els mateixos que hi són ara. El mateixos que un dia decidiran que potser és hora d'arribar al col·lapse perquè el seu terreny ja el tenen controlat.

El mateix passa amb Catalunya. La independència no arribarà, ja que no depèn de l'Estat espanyol i dels catalans; no, no té res a veure amb aquests dos actors. Té a veure amb la gent i el poder. La gent ja no només és catalana i el poder no només és espanyol. Depèn de la gent i del poder.

L'Estat del Benestar segueix venent el benestar com si el benestar en sí mateix fos un producte a poder comerciar. Des de les deixalles a l'alimentació, des de la roba als serveis funeraris, des de la seguretat social fins als serveis socials tot és un succedani per tal de fer-nos sentir més útils, més estimats per les nostres administracions. És exactament igual que la revolució industrial, igual que les colònies que tant coneixem a Catalunya. Tot està al servei d'uns quants i mentrestant ens fan creure que participem, ens fan creure útils en aquesta societat.

Ens deixen les xarxes socials per esbafar-nos, per explicar al món el que fem, el que desitgem i entre persones es crea un teixit que permet emmirallar-nos amb el de davant mentre els que realment tenen el poder fan i desfan sense que se n'assabenti ningú.

A nosaltres ens distreuen amb les diferències entre individus i la cursa per veure qui arriba més lluny (tranquils, ningú arriba tan lluny com ells), i ells van fent i desfent, aquells que governen de debò, els del poder econòmic.

La lluita no és entre la gent. Els del blanc i els del negre. No és del roig i el blau. Ni d'un partit polític i un altre. No. Tampoc és d'un català, un afganès o un sirí. Tampoc d'un rus, un americà o un xinès. No. Es tracta d'aquells que tenen els fils que fan anar les coses com els interessa. Sigui el preu que sigui el que s'hagi de pagar.

L'única cosa que ens queda fer és desmuntar la seva mentida. L'estafa quotidiana de l'Estat del Benestar, allò pel que vivim, per estar bé, sense preocupacions, però que la moneda que s'ha de pagar és la que ells decideixen que s'ha de pagar, viure com ells decideixen que s'ha de viure. Fa uns anys gairebé tothom, en el nostre país, vivia sota el paraigües màgic de l'Estat del Benestar

i ara cada cop són més els que ja són fora, per impossibilitat o per convicció.

Abans de la revolució d'Octubre de 1917, a Rússia, Lenin li va preguntar a Trotski «què serà de nosaltres si fracassem?». Trotski li va retornar a Lenin un «i què serà de nosaltres si ens sortim?»

Podem arribar al col·lapse del sistema però llavors només regnarà el caos per a la gent. Per als poderosos regnar el caos o regnar l'Estat del Benestar els és igual; per a ells és el mateix: regnar.

Ara vaig a treure diners del caixer...perquè, no tenim més remei... el sistema m'hi obliga...